

til at sende saadanne Dyr til Dyrskuer og Markeder, men ikke til Auktion. Thi paa Dyrskuer handler man i Regelen ikke med Tyre, og hvis man handler med Tyre — det sker jo — vil man selvfølgelig ved en saa vigtig Handel altid spørge og undersøge, inden Afgørelse træffes. Paa et Marked er Forholdet det — som jeg sagde før —, at der maa enhver, der køber, være fortløbig med, at han løber den meget store Risiko, at han faar Kastning indslæbt; derimod paa en Auktion kunde der jo godt være Tale om, at det var angivet i de almindelige Auktionsvilkaar, hvordan Forholdet er. Jeg vil ikke sige, det er absolut rigtigt, og hvis De gaar mig stærkt paa Klingen, kan det godt være, at jeg ikke optræder som Defensor derfor, men jeg har dog syntes, der var nogen Mening deri; naar Landboforeningerne udtaler Ønsket derom, har jeg i hvert Fald fundet, at for deres egne Dyrskuers Vedkommende, hvor det kan være af afgørende Betydning for Avlsarbejdet, at nogle ganske enkelte Dyr medtages, kan man trygt lægge Ansvaret over paa dem.

I det hele taget er Lovens Bestemmelse at gavne Landbruget, og jeg er derfor enig i de Bemærkninger, som den næste Taler, Hr. A. C. D. Petersen fremsatte: at det er rigtigt at lægge Ansvaret paa Landboforeningerne og paa dem, som Loven angaar. Jeg er ogsaa ganske enig med det ærede Medlem deri, at Forsøg over Kastningssmittens forskellige Smitteveje og over Midler til dens Forebyggelse eller Bekæmpelse er langt vigtigere end det, der her er Tale om; det samme gælder ogsaa Mund- og Klovesygen, og det gælder i det hele taget vor Behandling af de smitsomme Sygdomme.

Jeg skal ikke sige det som en Kritik mod Lovgivningsmagten, for jeg har selv i allerhøjeste Grad deltaget deri, saa den vil i hvert Fald ogsaa ramme mig personlig; men jeg vil aflægge den Bekendelse, at det er min Opfattelse, at vi har været alt for letsindige til at øse, tit meget store Beløb ud paa et Grundlag, der var mildest talt skrøbeligt, i Stedet for at koncentrere vore Penge til først at tilvejebringe et Grundlag, saa vi ved, hvad vi arbejder med, og saa senere kan overveje, hvoreledes disse Midler skal anvendes. Det gælder det Forhold, der her er nævnt, og det gælder ogsaa Mund- og Klovesygen. Den forrige Landbrugsminister har jo ud fra samme Betragtning stadig væk indskrænket de Foranstaltninger, som er bragt i Anvendelse over for Mund- og Klovesygen, og jeg vilde have fortsat paa

samme Maade, hvis ikke det glædelige nu forelaa, at Mund- og Klovesygen praktisk talt var ebbet ud nu, saa der i Virkeligheden ikke er Anledning til at spare meget. Men hvis Mund- og Klovesygen som sagt endnu stod paa sit højeste, vilde jeg have fortsat disse Bestræbelser for at indskrænke de offentlige Udgifter paa dette Omraade.

Til det ærede Medlem Hr. Mads Larsen skal jeg sluttelig sige, at en Debat om Dyrskuer ikke forekommer mig at angaa denne Bevilling, men der kan maaske senere blive Lejlighed til at tage en saadan op, naar vi kommer til Behandlingen af Ændringsforslag til Finanslovforslaget.

Holstein: De 3 Kvægfarosoter, der praktisk talt har Betydning for Landbruget økonomisk, er jo Tuberkulose, Mund- og Klovesyge og den smitsomme Kastning. Af disse 3 Sygdomme vil vist enhver praktisk Landmand indrømme, at den smitsomme Kastning er den mest lumske, den mest snigende og uberegnelige og den mest langvarige at helbrede. Naar man vil sælge et Dyr, som har Mund- og Klovesyge, er der ingen Risiko for Køberen, for det kan ses, og hvis man vil føre saadanne Kreaturer til Markeder eller Dyrskuer, er der heller ingen Risiko, for det kan ses. Og hvis et Kreatur lider af Tuberkulose i en saadan Grad, at der, som der staar i § 11, er Hoste og Afmagring, som lader formode, at Dyret lider af smitsom Tuberkulose, er der heller ingen stor Risiko for Køberen, hvis man vil prøve paa at sælge det, og heller ikke hvis der er Tale om Yver-Tuberkulose, der omhandles i § 11 c, for saa kan Køberen se det.

Men dersom en Landmand fører til Marked eller Dyrskue Kreaturer fra en Besætning, hvor der vitterlig er smitsom Kastning, og det ved Blodprøve er konstateret, at Kastningen er i fuldt Udbrud, og han ikke har nogen Anmeldelsespligt overfor den tilsynsførende Dyrlæge, hvordan i al Verden skulde der saa være nogen som helst Garanti mod Smittens Udbredelse gennem Markeder eller Dyrskuer? Selv om den tilsynsførende Dyrlæge skal føre Tilsyn med Kreaturerne paa egen Haand, er der ingen som helst Garanti mod Smittens Udbredelse, netop fordi Sygdommen har den Karakter, den har, naar der ikke for Ejeren er Anmeldelsespligt, naar han ikke ifalder Straf ved at undlade at anmelde. Thi naar en Ko er behandlet godt og rensset godt, kan ingen Dyrlæge se noget som helst, idet Sygdommen jo heller ikke behøver at være i Udbrud hos en saadan Ko; men blot det